

Somfai Anna

SAJÁT IDŐSZÁMÍTÁS

[IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT]

2018-11-07 | IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT, PRÓZA

Kezdetben volt a spaletta, zöldre mázolva, a festék néhol lepattogzott, rései megszűrték a reggeli fényt, csíkokat festettek a falra, és ismétlődő pöttyöket, a pöttyök vándoroltak, néha elnyúltak, máskor zsugorodtak, összeolvadtak, magukban

hordozva mindazt, amit szerettem volna megkérdezni, de nem tudtam, hogyan, aminek szerettem volna megtalálni a nyitját, mint a spalettának, ami elzárta előlem este a kinti sötétséget.

olyankor varázslat véd

Kezdetben volt az oroszlanos lábú asztal, lábai fényesre csiszolt karmokban végződtek, fölöttük faragott őserdei lián levelei, még feljebb a négy oroszlán, titkok tudói, őrzik a csillogó kúpot közepén, úgy veszik körül, mint valami szentélyt, csak négykézláb lehet megközelíteni, a legnehezebb bedugni a kezem, olyankor varázslat véd, nem tudják, hol vagyok, később rájövök, igazából én sem tudom, hol vagyok, sem akkor, sem később.

Kezdetben volt a kisajtó, ami nem ajtó volt, hanem gyalogkapu, rácsai zöldre festve, kopott vaskilincsét nem érem fel, de már tudom, csak akkor nyílik, ha valaki érkezik, mondjuk a postás, aki képeslapot hoz vagy levelet, szarvasos bélyeggel, ülök a kisajtónál, dugdosom az ujjam a rácsok közé, ebédre terítenek, ez azt jelenti, hogy nemsokára megjössz, kinyitod majd a kaput, és a magasba emelsz.

Kezdetben volt a dzsip, ami az erdőszet udvarán állt, a kerítéstől éppen rá lehetett látni, a dzsiphez sofőr is tartozott, Jóska bácsi, mindig örült, ha magaddal vittél, ha nekem ilyen autóm volna, mindennap használnám, nem értettem, te miért csak ritkán, miért ülsz naphosszat az irodában, ahelyett, hogy az erdőt járnád, pedig én nem bántam, ha megálltunk a farakásoknál, a végén úgyis számócat keresünk majd, amit aztán a kalapodba gyűjtve hazahozunk.

Bene Géza: Reggel, hung-art.hu

Kezdetben volt a róka, a görbői hegyen lakott, Görbő az Óperencián is túl van, meg az Üveghegyen is, ide mégis közel, a verandáról pont ellátni odáig, látni a kékes hegyet a messzeségben, pedig a környéken mindenütt csak dombok, kivéve a hegyet, ahol a róka él, akit, ha kimeresztem a szemem, egészen jól látok, integet nekem a messzeségből, onnan, ahová csak hetedhét országon át vezet az út.

Kezdetben volt a hátsó udvar, a tyúkokkal, ahová néha követtelek, pedig tudtam, hogy a madarak hideg szeme a kezemet pásztázza, és ha meglátják a pirospaprikával megszórt zsíros kenyeret, hatalmas, sárga szárnyukat csapkodva körém sereglenek, éles csőrükkel felém kapkodnak, míg fel nem sértik az ujjbegyem, és ki nem tépik a kezemből a kenyeret, ami most a zsíros-paprikás felével lefelé hever a porban, a szárnyas szörnyetegek köré sereglenek, egymásnak esnek érte, állok az udvar közepén, sírok, véres az ujjam, körülöttem mindenhol rikoltozás és felcsattanó nevetés.

Kezdetben voltak a meztelencsigák, a meztelencsigák sokan voltak, és éjszaka bújtak elő, hogy reggelre csak titokzatos, szivárványosan csillogó nyomaikat hagyják a cementjárdán, kibogozhatatlan úthálózatuk keresztül-kasul szelte a kertet, éjszaka óriási, elemes zseblámpával világítottunk az ezüstfenyő földet seprő ágai alá, kis vödörben hozhattam a sót, amit rájuk szórtál, valahová a sötétbe, láthatatlan ellenségeinkre, de sem a látható ellenségekről, sem a háborúról, amit túlélteél, nem beszéltél.

ilyenkor nem figyelsz rám

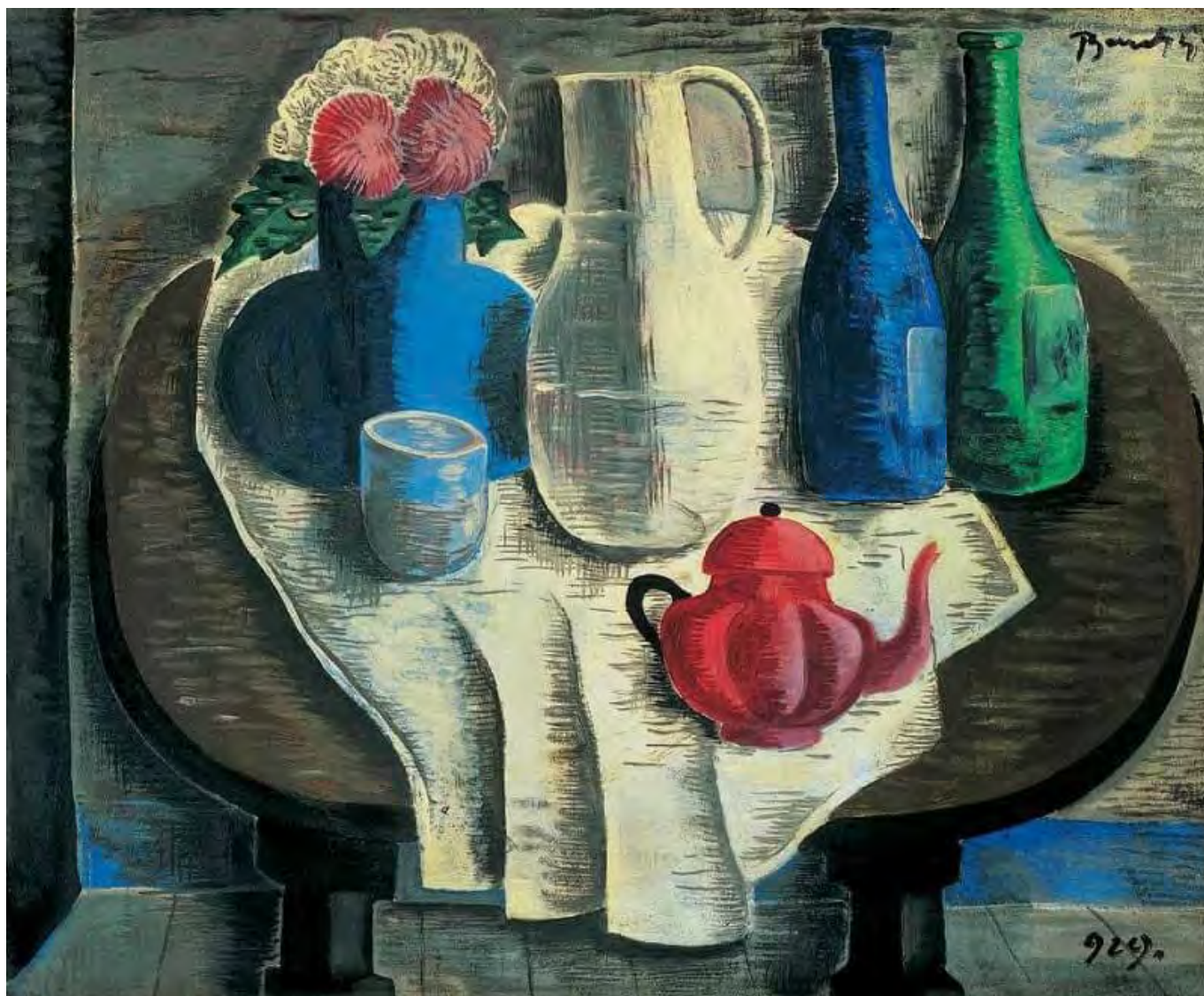
Kezdetben volt a borotva, a borotvapamac, meg a borotválkozóhab, amit a pamaccsal az arcodra kentél, úgy, hogy tiszta fehér lettél a hajad tövéig, és a bajuszod egyenes

vonalaig, hogy aztán szabályos csíkokban lehúzzad, és ezekben a csíkokban megváltozzon a bőrod, csupasz legyen, vörös és illatos, ilyenkor nem figyelsz rám, nem felelsz, nehogy felsértsd magad, és piros kis vágásokat ejts a későbbi simaságon, de pont ez a lényeg, hogy ilyenkor nem tudsz visszaneézni, és zavartalanul magamba véshetem az arcod titkos vonásait.

Kezdetben volt a cserépkályha, sárga csempékkel, reggel hideg, este forró, az ajtaján a lyukakon át látni a vörös és a sárga egymásba olvadó árnyalatait, a piszkavashoz nem szabad nyúlnom, pedig az a legérdekesebb, hiszen látom, ahogyan te is a tüzet piszkálsz, uralod a forróságot és a szépséget, amit a kályhába zárva tartasz, én is

uralni akarom, a magamévá tenni, végre megszerzem, te lehajolsz, hogy visszavedd, de nagyot kiáltasz, a kerek támlájú karosszékhez támogatnak, hasadra szorítod a kezed, nem tudom, mi az az epehólyag, két hétig nem látalak utána.

Kezdetben volt a kalap, amibe madártollat tűztél, és aminek zöld bélésén belül körülhúzhattam az ujjamat, összegyűjtve a fehér korpaszemcséket, a kalap helye a fogason volt, a barna kötött kardigánod felett, akkor is ott lógott, amikor már nem jöttél érte, mégis megjelentél, amikor a délutáni napfény besütött az előszobába, és akár valami glóriát, felvillantotta a kalap körül táncoló porszemeket.

Bene Géza: Csendélet vörös teáskannával, hung-art.hu

Kezdetben volt a katáng, a katáng a járda mellett nőtt, erős szárát alig lehetett eltépni, nem is volt érdemes, vázában úgyis elhervadt, jegyezd meg a nevét, mondtad, vajon nyílik-e még a kisbolt felé a katáng?, huszonöt éve nem jártam arra, mégis emlékszem a másik útszéli növényre, ha a szárát kettétörtem, piros nedve a kezemre csurgott, úgy hívták, vérehulló fecskefű.

felső kép | Bene Géza: Fák és fények, hung-art.hu